

Gešeps

Metā biega, deinas aja.

Tatās šēnrīt klausu:

– A da bēški mīli Vuoni? –

Žondā plīkst anuo rauduoni.

Šērdis kriopiu untie krot.

Meilēnas: – Sprētni, Vuonut.

Kap čia tavēs nemīliesi? –

Bējē, ka kuočielu diesio.

Smūgis ētu kāp nu vēškū.

Gēr ons muni, seilēs taškuos.

– Kāp stirneli tu da straini, –

Strienas graiba, – vuo kāp fainē

Īr prē tavēs prēsēglaustē.

Ētom patriūbuočēs – gausto,

Skaita kāp ēš déiva rašta.

Mēslēnu: je, driebi našta.

Kai dontēs ei sena sukes,

Alasū – ramībēs kriukis.

Atsēmerkē, prasēžiuojē i

aldā! Unt spronda juoji!

Ale šērdeis neēšplieši,

Vuo ožtapšnuo ēškadas biesa.

Runka šēnkas pakiš šmuota

(gēmiau atjauta baguota),

Užpēl kuokē patermāsa

(rupki ka ē nosētāša).

Jausmā šliauž par skronde taka,

Tap Deivalis monei saka:

„Meilie, džiaugsmūs ē vargūs“.

Dėkou anam, ne grabūs.

Glaudūs, žėido kāp ramuli:

– Kuol da nekveit dausas numei,

A tei leitus, a tuos dagas,

Svarbu, puoruo mudu spragam.

Rėit uns ūsa, žėid bijūnu:

– Pruovīčiau... da vėina sūnu! –

Rīn veizuolās, – pėins ēr kraus, –

Blėzg kāp rublis čīsta naus.

Sokotėn balvuons pašėrdi:

– Juoni, paršā žvėig, nagėrdi?

Tu tėmpk juovala i tvarta!

Meili – fīt – skīstie ēš karta!

Nuosi knebin, mėnka mėnti,

Kāp greitiau ēš numū dėngti.

Būktās veik anou negālės.

„Vedlug, aš anam – kumeli!“ –

Reinu nuoskauda ēš tīka.

Blėzgėn meilės gešėpts špīga.